

издавила всичкы жители. А верѣдъ тѣмъ олеиѣ, колиба-та на двама-та старцы ся промѣнила на единъ великолѣпнѣ храмъ. Филемонъ и Босиса стряснѣти отъ чюдо и отъ признательность, попросили да станѣтъ жрьци на тоя храмъ; молба-та имъ ся чюла. Ти попросили еще да ся не раздѣлять никога, дори и въ смръть-тѣ; Юпитеръ ся показаль благосклоненъ и на тѣмъ новѣ молбѣ, и кога-то наближило врѣмя да ся раздѣлять отъ живота, Босиса станѣла липа, а Филемонъ дѣбъ.

Девкаліоновый потопъ.

Въ това врѣмя, кога-то Юпитеръ ся намираль по между хора-та, всегдѣ видѣль развратъ и грабительства, на кои-то Ликаоново-то нечестіе е добра мѣра; той отседиль да затріе всичкы хора освѣнъ Девкаліона и женѣ му Пиррѣ, кои-то были мѣдры старцы и царували у Тесалиѣ.

Беднага всичкы стихіи ся егрѣмолили възъ земь-тѣ; вѣтрове духнѣли буйно, грѣмотевица грѣмѣла, и порои отъ дѣждъ залѣли полета-та. Хора-та уплашени, напусто бѣгали по высокы врѣхове. Вода-та гы послѣдила и застигнѣла, всечию загынѣло. Девкаліонъ и Пирра сѣ свидѣтели на тѣмъ олеиѣ врѣху еднѣ варкѣ, коѣ-то вѣны-ты довольно врѣмя тласкали безъ да ѣмъ потонѣть, и коѣ-то ся задрѣла най-послѣ на врѣхѣ планинѣ Парнасъ, у Фокыдѣ. Кога-то воды-ты ся оттекли, два-та съпруга ся унѣтели благоговѣйно камъ Делфинскый храмъ, за да ся дѣпытать до Аполлоново-то прорицалище: „Излѣзте изъ храма, извыкаль богъ-гъ, и еъ главѣ, покрытѣ еъ було, врьѣте задъ васъ кости-ты на прагѣдѣ се; вые изново щете насѣлите земь-тѣ.“ Девкаліонъ